

๓๐

โทษของ
การไม่ต้อนรับแขก

ดิฉันไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย
ที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า ดิฉันเป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บั่นทึงอยู่
เพราะทานของท่านพระสารีบุตร ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันมา
ครั้งนี้ เพื่อจะไหว้ท่านพระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๓๓

พระรัตนตรัยเป็นสรณะอันเกษม เป็นที่พึ่งอันสูงสุดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย มีอานุภาพไม่มีประมาณ เกินกว่าที่ผู้มีรู้มีญาณจะคำนวณนับได้ ผู้เข้าถึงพระรัตนตรัย เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระรัตนตรัย จะเกิดความซาบซึ้งในพระคุณอันไม่มีประมาณนั้น เมื่อยามมีทุกข์ท่านก็ช่วยขจัดปัดเป่าให้หมดทุกข์ได้ มีสุขแล้วก็ทำให้มีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป ชีวิตของเราจะได้รับการคุ้มครองจากพระรัตนตรัย ดังนั้นผู้รู้ทั้งหลายท่านจึงยึดเอาพระรัตนตรัย เป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดในชีวิต การเจริญสมาธิภาวนา ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่ง เป็นทางลัดที่สุดที่จะทำให้เราได้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน

มีถ้อยคำที่เปรตตนหนึ่งกล่าวไว้ใน เปตวัตถุ ว่า

“ดิฉันไม่มีที่พึ่ง ไม่มีที่อยู่อาศัย นอนบนเตียงของคนตาย ที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า ดิฉันเป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บั่นเทิงอยู่ เพราะทานของท่านพระสารีบุตร ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ดิฉันมาครั้งนี้ เพื่อจะไหว้ท่านพระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์”

ความเป็นมาของถ้อยคำที่หลวงพ่อดำยกขึ้นมาข้างต้นนี้ ก็เนื่องมาจาก เปรตตนหนึ่งที่รู้สึกสำนึกในมหากรุณาของพระสารีบุตรเถระ ที่ได้อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้ เรื่องก็มีอยู่ว่า ในสมัยพุทธกาล พระสารีบุตร พระมหาโมคคัลลานะ พระอนุรุทธะ

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๓๘

และพระมหากษัตริย์ พักอาศัยอยู่ในราวป่าแห่งหนึ่งไม่ไกลจากกรุงราชคฤห์ ในสมัยนั้นมีพราหมณ์ท่านหนึ่ง เป็นผู้มั่งคั่ง มีโภคทรัพย์สมบัติมาก และรักการบริจาคทานแก่สมณพราหมณ์ และคนทั้งหลาย เมื่อจะให้ก็ให้ด้วยความเคารพในทาน ไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง ปฏิบัติอย่างเหมาะสมแก่ผู้คนที่เดินทางมาถึงท่าน

*พราหมณ์ได้ถวายภัตตาหารแก่ภิกษุสงฆ์ ด้วยความเคารพ เลื่อมใสด้วยดีมาโดยตลอด เมื่อจะไปทำธุระที่อื่น ก็ฝากฝังภรรยา ให้ช่วยจัดแจงภัตตาหารหวานคาวแทน ส่วนภรรยาเป็นมิจฉาชีวะ ทำเป็นรับคำของสามี แต่เมื่อสามีจากไป ก็ไม่ยอมให้ทานแก่ภิกษุสงฆ์ดังที่เคย ทำให้พระท่านมารอเก็บ เมื่อคนเดินทางไกลเข้าไปเพื่อขอพักอาศัย ก็ให้ศาลาเก่าที่ทอดทิ้งแล้ว

เมื่อยากวณิพกเดินทางมาเอาข้าวและน้ำ นางก็ด่าบริภาษคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านจงกินคูดู ต้มமுตร ต้มโลहित กินมันสมองของมารดาท่านเถิด ท่านจะมากินอะไรที่บ้านของเรา” แล้วก็ขับไล่ไสส่งคนเหล่านั้นออกจากบ้าน นางทำอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ เพราะสามีไปค้าขายต่างแดนหลายเดือน สามีไม่รู้ว่า ภรรยาได้เลิกให้ทานซึ่งเป็นประเพณีของ วงศ์ตระกูล

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๗๕

ที่ประพฤติดุปฏิบัติกันมายาวนาน

ต่อมา นางเกิดป่วยเป็นโรคลมในท้อง ไม่สามารถหาหมอรักษาได้ทันทำให้สิ้นใจ เมื่อตายแล้ว กรรมบีบคั้นให้นางไปบังเกิดในกำเนิดเปรต เสวยทุกข์อันเหมาะสมแก่กรรมของนาง นางพยายามหาทางที่จะหลุดพ้นจากทุกข์ในอบายภูมิ จึงทวนระลึกถึงความสัมพันธ์ที่เคยเกิดเป็นมารดาของพระสารีบุตรในชาติปางก่อน มีความประสงค์จะไปขอความช่วยเหลือจากพระเถระ ในขณะที่เดินทางไปถึงประตูวิหาร อารักขเทวดาที่สิงสถิตอยู่ที่ประตูก็ห้ามเอาไว้ ไม่ยอมให้นางเข้าไป

นางเปรตอ้อนวอนอารักขเทวดาว่า นางเคยเป็นมารดาของพระสารีบุตรในชาติที่ ๕ นับแต่ปัจจุบันชาตินี้ ขอให้นางได้เข้าไปพบพระเถระด้วยเถิด เทวดาเมื่อทราบว่านางเคยเป็นมารดาของพระอรหันต์ผู้บริสุทธิ์ จึงอนุญาตให้นางเข้าไปได้ ครั้นเปรตเข้าไปภายในวิหารแล้ว ได้ยืนอยู่บริเวณที่จงกรม ปรากฏกายอันน่าเวทนาแก่พระเถระ พระเถระเมื่อเห็นเปรตตนนั้น ก็บังเกิดความกรุณาขึ้นมาในใจ พิจารณายากช่วยนางให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน ได้ไต่ถามนางว่า “ท่านเป็นผู้เปลือยกาย มีรูปร่างไม่น่าดู ชุบผอม เนื้อตัวสะพร่งไปด้วยเส้นเอ็น ท่านเป็นใครมายืนอยู่ในที่นี่ทำไม”

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๐

นางเปรตเมื่อถูกพระเถระถาม ก็ลำดับเหตุการณ์ให้ท่านฟังว่า “เมื่อ ๕ ชาตที่แล้ว เคยเป็นมารดาของพระสารีบุตร ภพชาตินี้ได้เข้าถึงเปตติวิสัย ที่มากไปด้วยความทิวและความกระหาย เมื่อถูกความทิวครอบงำ ก็กินน้ำลาย น้ำมูก เสมหะที่เขาถ่มทิ้ง และกินมันเหลวของซากศพซึ่งกำลังถูกเผาที่เชิงตะกอน กินเลือดของพวกหญิงที่คลอดบุตร และเลือดสดๆ ของพวกบุรุษที่ถูกตัดมือตัดเท้า”

นางเปรตร่ำพึงต่อไปว่า ในอัฐภาพของเปรตนี้ ต้องกินเนื้อ เอ็นและข้อมือข้อเท้าของคนตายแล้ว กินหนองและเลือดของปศุสัตว์และของมนุษย์ ไม่มีที่פקอาศัย ร้อนเรไ้ได้รับความยากลำบากยิ่งกว่าคนพเนจรในมนุษย์นี้เสียอีก และยังต้องนอนบนเตียงของคนตายที่เขาทิ้งไว้ในป่าช้า จึงอ้อนวอนพระสารีบุตรว่า “इनหนองแม่จึงจะพ้นจากอัฐภาพของเปรต กินหนองและเลือดนี้ ขอให้ท่านได้ถวายทาน แล้วอุทิศส่วนกุศลให้แม่บ้างเถิด”

พระสารีบุตรเถระได้สดับดังนั้นแล้ว ในวันรุ่งขึ้น จึงเล่าเรื่องให้พระเถระทั้ง ๓ รูปทราบ จากนั้นก็ไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ ไปถึงพระราชนิเวศน์ของพระเจ้าพิมพิสาร พระราชาเห็นพระเถระมาพร้อมกันอย่างนั้น ก็ตรัสถามถึงสาเหตุของ

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๑

การมา พระเถระทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่อคืนให้ทรงทราบ พระราชาเห็นความตั้งใจดีของพระเถระที่อยากจะช่วยโยม มารดา ก็มีจิตศรัทธารับสั่งให้เรียกอำมาตย์ผู้สำเร็จราชการ มาเข้าเฝ้า ทรงพระบัญชาให้สร้างกุฏิ ๔ หลัง

เมื่อกุฏิสร้างเสร็จแล้ว พระองค์ก็ให้เตรียมพลีกรรม ทั้งหมด ตั้งแต่จัดแจงข้าวน้ำและผ้าไตรจีวรเป็นต้น พร้อมทั้ง เครื่องบริขารทุกอย่างที่สมควรแก่ภิกษุสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นประธาน แล้วมอบถวายสิ่งของ เหล่านั้นแด่พระสารีบุตร พระเถระเมื่อได้รับถวายกุฏิที่พักสงฆ์ พร้อมด้วยไทยธรรมจากพระราชาทุกอย่างแล้ว ก็ได้ถวายสิ่งของ ทั้งหมดแด่ภิกษุสงฆ์ผู้มาจากทิศทั้ง ๔ มีพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นประธาน แล้วได้อุทิศแก่เปรตผู้เป็นมารดา

ฝ่ายเปรตมารดา เมื่อได้อนุโมทนาส่วนกุศลที่อดีต พระลูกชายอุทิศไปให้แล้ว ก็ไปบังเกิดในเทวโลก พรุ่งพร้อม ไปด้วยสิ่งที่น่าปรารถนาทุกอย่าง ในคืนวันต่อมา ก็เข้ามาไหว้ พระมหาโมคคัลลานเถระ พระเถระสอบถามเปรต ซึ่งบัดนี้ กลายเป็นเทพธิดาไปแล้วว่า “ดูก่อนเทพธิดา ท่านมีวรรณะ งดงามยิ่งนัก ส่องสว่างไสวไปทั่วทุกทิศ สถิตอยู่ดุจดาว- ประกายพริ้ว ท่านมีวรรณะเช่นนี้เพราะกรรมอะไร อธิษฐานยอม

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๒

สำเร็จแก่ท่านในวิมานนี้เพราะกรรมอะไร และโรคะทุกอย่าง อันเป็นที่พอใจบังเกิดขึ้นกับท่านเพราะกรรมอะไร ดูก่อนเทพธิดา เมื่อท่านเป็นมนุษย์ได้ทำบุญอะไรไว้ ท่านจึงมีอานุภาพรุ่งเรือง และมีรัศมีกายสว่างไสวไปทุกทิศอย่างนี้ เพราะบุญกรรมอะไร”

เทพธิดาได้เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้พระเถระฟังว่า “นางเคยเป็นเปรตผู้วิหิงสามาก่อน แต่ตอนนี้เป็นผู้มีความสุข ความบันเทิงในโลกสวรรค์ เพราะการให้ทานของท่านพระสารีบุตร และที่มาครั้งนี้ ก็เพื่อจะไหว้พระสารีบุตรผู้เป็นนักปราชญ์ ผู้มีความกรุณาต่อสัตว์โลก” พระมหาโมคคัลลานเถระ ได้กราบทูล เรื่องนั้นแด่พระบรมศาสดา จากนั้นพระพุทธองค์ทรงนำเรื่องนั้น มาตรัสเล่าให้มหาชนได้รับฟัง แล้วทรงแนะนำให้ตั้งอยู่ใน ความไม่ประมาท ให้เห็นทุกข์ เห็นโทษของการไม่ให้ทาน ทำให้ มหาชนรักในการสั่งสมบุญ และได้บรรลุธรรมากิสมัยกันมากมาย นับไม่ถ้วน

จากเรื่องนี้เราจะเห็นว่า ความตระหนี่เป็นภัยในวัฏฏะ ที่ส่งผลให้คนๆ นั้น จากที่เคยเป็นอยู่อย่างสุขสบาย ต้องไปรับ ทุกข์ทรมานแสนสาหัสในอบายในอัตภาพของเปรตเป็นเวลายาวนาน ถ้าหากไม่ได้พระสารีบุตรช่วยเอาไว้ โอกาสที่จะต้อง เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนก็ยาวนานออกไปอีก

โทษของการไม่ต้อนรับแขก

๒๘๓

เพราะฉะนั้น อย่าประมาทในการสั่งสมบุญ ชีวิตหลังความตายเป็นสิ่งที่เราต้องให้ความสำคัญ อีกทั้งต้องเตรียมตัวไว้แต่เนิ่นๆ ถ้าก้าวพลาดนิดเดียว นั้นหมายถึงโอกาสที่จะต้องพลัดตกไปในอบายภูมิ ไปเสวยทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้น ถ้าละโลกไปแล้วหวังจะไปเสวยสุขในสุคติโลกสวรรค์ ก็ต้องหมั่นสร้างบารมี ไปด้วยกำลังบุญในตัวของตนเอง ถึงจะภาคภูมิใจว่าเราสร้างวิมานด้วยตนเอง ไม่ต้องรอให้ใครมาสร้างให้ หรือรอคอยการอุทิศส่วนกุศลให้ มันเสียศักดิ์ศรีนักสร้างบารมี ดังนั้นเมื่อได้โอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ควรทุ่มเทสั่งสมบุญกันให้เต็มที่เต็มกำลัง อย่างสุดความสามารถ วิมานของเราจะได้สว่างไสวยิ่งๆ ขึ้นไป เมื่อบุญบารมีมาก เราจะได้เป็นที่พึงพึ่งแก่ตนเองและสรรพสัตว์

